BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 18 oktober 2002 *

I mål C-232/02 P(R),

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuschitz och V. Di Bucci, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 4 april 2002 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen (REG 2002, s. II-2153), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

i vilket den andra parten är:

Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Ilmenau (Tyskland), företrätt av G. Schohe, Rechtsanwalt,

sökande i första instans

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten C. Stix-Hackl, följande

Beslut

1 Europeiska gemenskapernas kommission har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 18 juni 2002, i enlighet med artikel 50 andra stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat det beslut som förstainstansrättens ordförande meddelade den 4 april 2002 i mål T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen (REG 2002, s. II-2153, nedan kallat det överklagade beslutet). I överklagandet förs talan om

— att detta beslut skall upphävas,

— att ansökan från Technische Glaswerke Ilmenau (nedan kallat TGI) om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut 2002/185/EG av den 12 juni 2001 om det statliga stöd som Tyskland beviljat till förmån för Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (Tyskland) (EGT L 62, s. 30, nedan kallat det omtvistade beslutet) skall avvisas eller i andra hand ogillas, och

— att TGI skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen.

2 TGI har gett in skriftligt yttrande som inkom till domstolens kansli den 30 juli 2002.

3 Eftersom parternas skriftliga yttranden innehåller alla upplysningar som är nödvändiga för att avgöra målet om överklagande, behöver parterna inte avge muntliga yttranden.

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund

4 I fråga om tillämpliga bestämmelser hänvisas till punkterna 1—6 i det överklagade beslutet.

5 Avseende bakgrunden framgår av det överklagade beslutet att TGI är ett tyskt företag vars verksamhet utgörs av glastillverkning. Genom två avtal av den 26 september 1994 och av den 11 december 1995 (nedan kallade asset-deal 1 respektive asset-deal 2) hade TGI förvärvat fyra produktionslinjer för glastillverkning från Treuhandanstalt (ett offentligt organ för ekonomisk förvaltning), som sedermera blev Bundesantalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (nedan kallat BvS). Produktionslinjerna härrörde från nationaliserad egendom och var belägna i Ilmenau i delstaten Thüringen. Eftersom TGI fick problem med likviditeten inledde företaget förhandlingar med BvS. Dessa ledde till ett avtal av den 16 februari 1998 i vilket BvS avstod från köpeskillingen enligt asset-deal 1 på 4 miljoner DEM (nedan kallad betalningsbefrielsen).

6 Genom skrivelse av den 1 december 1998 anmälde Förbundsrepubliken Tyskland olika åtgärder till förmån för TGI till kommissionen, däribland betalningsbefrielsen.

7 Efter att ha påbörjat det formella undersökningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG fattade kommissionen det omtvistade beslutet den 12 juni 2001. Under detta erhöll kommissionen bland annat yttranden från TGI den 28 augusti 2000 och från företaget Schot, en konkurrent till TGI, den 28 september 2000.

8 Enligt artikel 1 i det omtvistade beslutet utgör betalningsbefrielsen ett statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG till förmån för TGI och är oförenligt med den gemensamma marknaden. Enligt artikel 2 i beslutet skall Förbundsrepubliken Tyskland utan dröjsmål återkräva stödet jämte ränta i enlighet med förfarandet enligt nationell lagstiftning. Enligt artikel 3 i det omtvistade beslutet skall Tyskland inom tre månader från delgivningen av detta beslut även underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.

Förfarandet vid förstainstansrätten och det överklagade beslutet

9 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 augusti 2001 har TGI väckt talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 oktober 2001 ansökte sökanden därutöver om att förstainstansrätten skulle bevilja uppskov med verkställigheten av artikel 2 i det omtvistade beslutet till dess att dom avkunnats i huvudsaken, eller till ett annat ännu inte fastställt datum.

10 I det överklagade beslutet beviljades det sökta uppskovet interimistiskt fram till den 17 februari 2003. Uppskovet förenades med ett flertal villkor som anges i punkt 2 i den bindande delen av detta beslut.

11 Det framgår av det överklagade beslutet att kommissionen i syfte att bestrida att denna ansökan om interimistiska åtgärder kunde upptas till sakprövning gjorde gällande att TGI borde ha inväntat att ett förfarande om återkrav av det omtvistade stödet inleddes vid tysk domstol och därefter ha använt sig av alla interna rättsmedel som stod till bolagets förfogande.

12 Med stöd av domstolens dom av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf (REG 1994, s. I-833; svensk specialutgåva, volym 15, s. 59), punkterna 17 och 18, och av den 30 januari 1997 i mål C-178/95, Wiljo (REG 1997, s. I-585), punkt 21, fann förstainstansrätten i detta avseende i punkt 54 i det överklagade beslutet att en stödmottagare inte i ett nationellt förfarande kan åberopa att ett kommissionsbeslut om skyldighet för den berörda medlemsstaten att återkräva ett utbetalt stöd är ogiltigt. Förstainstansrätten drog härav slutsatsen att en mottagare i denna situation, som väcker talan vid förstainstansrätten om att ett beslut skall ogiltigförklaras, i princip kan ansöka om interimistiska åtgärder hos förstainstansrätten. Den rättspraxis som kommissionen angav och som citeras i punkterna 56 och 57 i det överklagade beslutet kan inte leda till slutsatsen att en talan som anhängiggörs vid gemenskapsdomstol inte kan upptas till sakprövning om inte ett nationellt förfarande för återkrav av stöd formellt har inletts.

13 Förstainstansrätten fastställde i punkt 55 i det överklagade beslutet att denna tolkning stöddes av artikel 14.3 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1), enligt vilken återkrav av ett stöd som förklarats oförenligt med den gemensamma marknaden skall verkställas utan dröjsmål och enligt de förfaranden som föreskrivs i den berörda medlemsstatens lagstiftning med exklusivt förbehåll för förordnanden om interimistiska åtgärder av gemenskapsdomstolarna.

14 Förstainstansrätten fann således att ansökan om uppskov kunde tas upp till prövning.

15 Avseende sakprövningen innehåller det överklagade beslutet förstainstansrättens bedömning av i tur och ordning om den begärda åtgärden omedelbart framstod som befogad (*fumus boni juris*), frågan om skyndsamhet och avvägningen mellan de föreliggande intressena.

16 Vad först beträffar *fumus boni juris*, hänvisade TGI till de grunder som framlagts i talan i huvudsaken, och särskilt till den första och den tredje grunden. Dessa avsåg påstådda åsidosättanden av artikel 87.1 EG och TGI:s rätt till en opartisk rättegång.

17 Avseende den första grunden hävdade TGI att delstaten Thüringens löfte om bidrag inte utgjorde något statligt stöd, eftersom det hade avgetts inom ramen för ett stödprogram för små och medelstora företag i den berörda regionen, sådana som sökanden själv, och att detta hade godkänts av kommissionen. Betalningsbefrielsen till följd av att detta löfte inte infriats skulle följaktligen anses omfattas av samma ordning. Avseende den tredje grunden hävdade TGI bland annat att kommissionen under det formella granskningsförfarandet, förutom de synpunkter som ingetts till kommissionen av företaget Schott den 28 september 2000, hade begärt ytterligare synpunkter från detta företag, vilka sändes den 23 januari 2001 och vilka inte hade delgetts TGI, som därför var förhindrat att uttala sig i huvudfrågorna på det sätt som TGI hade rätt till.

18 Förstainstansrättens bedömning av dessa två grunder är avfattad på följande sätt i det överklagade beslutet:

"74 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att i fråga om den första grunden verkar den bevisning avseende rätten att anpassa avtal i tysk rätt

som [TGI] har redogjort för i sina kompletterande synpunkter inte utgöra någon ny grund i den mening som avses i artikel 48.2 i rättegångsreglerna [för förstainstansrätten]. Denna bevisning kan snarare utgöra preciseringar, som getts mot bakgrund av kommissionens skriftliga synpunkter på räckvidden av delstaten Thüringens påstådda löftesbrott.

75 Vad gäller beviset på att det förelegat ett löfte från delstaten Thüringens sida, bör det noteras att kommissionen i det omtvistade beslutet har vägrat att beakta det påstådda löftesbrottet och dess konsekvenser och enbart framhåller att 'de eventuella anspråk som TGI har gentemot delstaten Thüringen och BvS måste behandlas skilda från varandra' (skäl 82). Det förefaller således, såsom [TGI] har gjort gällande, att kommissionen i det omtvistade beslutet inte bestrider det påstådda löftets existens. Det skall härvid erinras om att ett beslut måste vara tillräckligt i sig, och dess motivering skall inte följa av senare muntliga eller skriftliga förklaringar, när beslutet redan är föremål för en talan inför en gemenskapsdomstol (förstainstansrättens domar [av den 12 december 1996 i mål T-16/91,] Rendo m.fl. mot kommissionen, [REG 1996, s. II-1827], punkt 45, [och av den 25 maj 2000 i mål T-77/95, Ufex m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. II-2167), punkt 54,] och av den 26 februari 2002 i mål T-323/99, INMA och Itainvest mot kommissionen [REG 2002, s. II-545], punkt 76). Följaktligen kan, åtminstone vid en första anblick, inte de tvivel godtas som kommissionen gett uttryck för i sina kompletterande synpunkter beträffande sagda löftes existens.

76 Begreppet statligt stöd skall i juridiskt hänseende tolkas på grundval av objektiva kriterier. Kommissionens betecknande av statliga åtgärder som nytt eller befintligt stöd skall, i princip och med hänsyn till såväl de konkreta omständigheterna i tvisten som den tekniska eller komplexa beskaffenheten hos de bedömningar som görs av dessa, underkastas fullständig kontroll av gemenskapsdomstol (förstainstansrättens dom av den 27 januari 1998 i mål T-67/94, Ladbroke Racing mot kommissionen, REG 1998, s. II-1, punkt 52, vilken fastställdes efter överklagande genom

domstolens dom av den 16 maj 2000 i mål C-83/98 P, Frankrike mot Ladbroke Racing och kommissionen, REG 2000, s. I-3271, punkt 25, och beslutet [meddelat av förstainstansrättens ordförande den 19 december 2001 i de förenade målen T-195/01 R och T-207/01 R], Gibraltars regering mot kommissionen, [REG 2001, s. II-3915], punkt 75).

77 I förevarande mål har [TGI] hävdat att löftet om subventionen skall hänföras till en stödordning för små och medelstora företag som tidigare godkänts... och att följaktligen betalningsbefrielsen till följd av att detta löfte inte infriats, skall anses omfattas av samma ordning. Enligt stämningsansökan i målet i huvudsaken, som det hänvisas till i förevarande ansökan, kunde Tyskland enligt denna ordning bevilja stöd uppgående till 43 procent av den totala investeringen när det rörde sig om små eller medelstora företag i stället för de 27 procent som annars gällde. Kommissionen har avstått från att bestrida att denna gräns inte har överskridits i det aktuella målet. Kommissionens uppfattning, enligt vilken konsekvenserna av det påstådda löftesbrottet borde betraktas på samma sätt som detta löfte, det vill säga som ett icke anmält statligt stöd, kan inte, åtminstone inte utan en mer omfattande prövning, vederlägga [TGI:s] argument.

78 Under dessa förhållanden kan kommissionens ytterligare argument, enligt vilket det inte tjänar något till att [TGI] åberopar ovannämnda stödordning, eftersom [TGI], i avsaknad av lämpligt bevis, inte är något mindre eller medelstort företag, inte heller godtas vid en första anblick. I detta hänseende skall först noteras att den tyska regeringen under det formella granskningsförfarandet förmedlade upplysningar för att visa att TGI är ett mindre eller medelstort företag (skäl 48 i det omtvistade beslutet). Kommissionen å sin sida anser i det omtvistade beslutet att frågan huruvida TGI ingår i kategorin små och medelstora företag 'saknar betydelse för bedömningen av om avkallet på köpeskillingen är förenligt med gemenskapslagstiftningen' (skäl 55) samtidigt som den i skälen 7 och 8 talar om att [TGI] år 1997 hade 226 anställda och en omsättning på 28 048 000 DEM (14 340 715 euro) men att Geiß, den störste delägaren vid denna tidpunkt, även var enda ägare för två andra företag som inte finns i dag, varav det ena hade 74 anställda.

79 [TGI:s] argumentering vad beträffar den första grunden kan således vid en första anblick [inte] avfärdas.

80 När det gäller den tredje grunden erinrar förstainstansrätten först och främst om att de beslut som kommissionen antar på området för statliga stöd riktar sig till de berörda medlemsstaterna (domstolens dom [av den 2 april 1998 i mål C-367/95], kommissionen mot Sytraval och Brink's France, [REG 1998, s. I-1719], punkt 45). Det är emellertid uppenbart att stödmottagarens intressen riskerar att allvarligt påverkas av ett beslut som antagits efter ett formellt granskningsförfarande. Enligt fast rättspraxis utgör dock iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person, och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot, en grundläggande gemenskapsrättslig princip som skall säkerställas även i avsaknad av en särskild reglering (se, för ett liknande resonemang [domstolens dom [av den 5 oktober 2000 i mål C-288/96, Tyskland mot kommissionen, REG 2000, s. I-8237], punkt 99, [av den 14 februari 1990 i mål C-301/87, Frankrike mot kommissionen, REG 1990, s. I-307, svensk specialutgåva, volym 10, s. 303], punkt 29, och [förstainstansrättens dom] av den 14 december 2000 i [mål T-613/97], Ufex m.fl. mot kommissionen, [REG 2000, s. II-4055], punkterna 85 och 86).

81 När det sedan särskilt gäller kommissionens plikt att informera de berörda inom ramen för det formella granskningsförfarandet har domstolen funnit att 'kommissionen är skyldig att skaffa sig alla nödvändiga upplysningar', om dess preliminära granskning ger kommissionen anledning att tvivla på ifrågavarande åtgärds förenlighet med den gemensamma marknaden (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkt 39). Vidare är enligt fast rättspraxis syftet med att publicera ett meddelande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* 'uteslutande att från de berörda parterna få alla uppgifter som kan vägleda kommissionen i dess framtida handlande' (domstolens dom av den 12 juli 1973 i mål 70/72, kommissionen mot Tyskland, REG 1973, s. 813, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 2, s. 117, och förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-266/94, Skibsvaerftsforeningen m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-1399, punkt 256). Denna rättspraxis tillskriver huvudsakligen berörda parter rollen som

informationskälla för kommissionen inom ramen för ett formellt granskningsförfarande. Av detta följer att berörda parter endast har rätt att delta i det formella granskningsförfarandet på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, och inte alls kan göra gällande samma rätt till försvar som de personer kan åberopa mot vilka ett förfarande inletts (förstainstansrättens domar av den 25 juni 1998 i de förenade målen T-371/94 och T-394/94, British Airways m.fl. och British Midland Airways mot kommissionen, REG 1998, s. II-2405, punkterna 59 och 60, och av den 14 december 2000 i det ovannämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkt 89).

82 För övrigt erkänns numera uttryckligen stödmottagarens rätt att lämna synpunkter på ett beslut att inleda ett formellt granskningsförfarande i artikel 20.1 i förordning nr 659/1999.

83 [TGI] har emellertid i huvudsak gjort gällande att det följer av principerna om god förvaltningssed och opartiskhet att, med hänsyn till de allvarliga konsekvenser för stödmottagaren som ett negativt beslut till följd av det formella granskningsförfarandet skulle kunna få, kommissionen är skyldig att låta sökanden uttala sig i de viktiga frågor som behandlas under förfarandet. Med hänvisning till det nya i frågan om den precisa räckvidden av en stödmottagares rättigheter i förhållande till övriga berörda i detta förfarande, har [TGI] analogivis stött sig på förstainstansrättens senaste rättspraxis angående rätten till försvar ([förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96], Eyckeler & Malt mot kommissionen, [REG 1998, s. II-401], punkt 75 (och följande punkter, och av den 10 maj 2001 i de förenade målen T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99], Kaufring m.fl. mot kommissionen, [REG 2001, s. II-1337,] punkt 153, och [av den 5 juni 2001 i mål T-6/99, ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi mot kommissionen, [REG 2001, s. II-1523], punkterna 126, 128 och 130).

84 Utan att det är nödvändigt att i detta förfarande ta reda på om [TGI] kan åberopa det åsidosättande som begåtts och erkänts av kommissionen av den rätt till försvar som tillkommer den medlemsstat till vilken beslutet

riktar sig, skall det slås fast att mottagare av ett statligt stöd inte tillerkänns en allmänn rätt att uttala sig i alla tänkbara huvudfrågor som tas upp under det formella granskningsförfarandet. Det framgår av den rättspraxis som nämns i punkt 80 att en sådan rätt inte har erkänts (se, för ett liknande resonemang, generaladvokaten Geelhoeds förslag till avgörande i de förenade målen C-328/99 och C-399/00, Italien mot kommissionen och SIM 2 Multimedia mot kommissionen, nu anhängiga vid [domstolen] punkterna 91 och 92). En sådan rätt skulle gå utöver rätten att yttra sig och genom den skulle stödmottagare tillerkännas en rätt till ett kontradiktoriskt förfarande med kommissionen, en rätt som hittills alltid har förvägrats alla berörda i den mening som avses i artikel 88.2 EG och artikel 20 i förordning nr 659/1999 (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkt 59).

85 Kommissionen är dock naturligtvis skyldig att uppträda på ett opartiskt sätt mot alla de berörda i ett formellt granskningsförfarande. Den skyldighet att inte diskriminera någon av de berörda som kommissionen skall iaktta återspeglar rätten till en god förvaltning, som utgör en av de grundläggande rättsstatsprinciper som är gemensamma för medlemsstaternas författningstraditioner (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 30 januari 2002 i mål T-54/99, Max.mobil Telekommunikation Service mot kommissionen, REG 2002, s. II-[313], punkt 48). Härvidlag bör noteras att i artikel 41.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna som proklamerades i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, [2000,] s. 1, nedan kallad stadgan om de grundläggande rättigheterna) bekräftas att '[v]ar och en har rätt att få sina angelägenheter behandlade opartiskt, rättvist och inom skälig tid av unionens institutioner och organ'. Härav följer att trots den restriktivitet som karaktäriserar rätten att delta och få information i enlighet med ovanstående, som en stödmottagare åtnjuter kan kommissionen, i egenskap av ansvarig för förfarandet, åtminstone vid ett första påseende vara skyldig att överlämna de yttranden till stödmottagaren som kommissionen uttryckligen begärt av en konkurrent till följd av synpunkter som ursprungligen ingetts av stödmottagaren. Om kommissionen tillåts välja under förfarandet om den skall begära ytterligare specifik information av en konkurrent till stödmottagaren, utan att ge den senare möjlighet att få kännedom om de synpunkter som getts som svar och i förekommande fall besvara dem, riskerar den ändamålsenliga effekten av stödmottagarens yttranderätt att minska betydligt.

86 En sådan oegentlighet kan endast medföra att det omtvistade beslutet blir ogiltigt om förfarandet hade lett till ett annat resultat om oegentligheten inte förelegat (domen i det ovannämnda målet [Tyskland mot kommissionen], punkt 101). Så är inte fallet i förevarande mål, enligt kommissionen som har erkänt att den gjort sig skyldig till ett formellt fel på denna punkt, eftersom företaget Schotts kompletterande synpunkter inte har haft något som helst inflytande på det omtvistade beslutet. [TGI] har däremot gjort gällande att synpunkterna faktiskt haft inflytande på kommissionens beslut att inte godkänna det omtvistade stödet, vilket enligt sökanden framgår av skälen 102 och 103.... Förstainstansrätten konstaterar här att dessa skäl utgör en viktig del av motiveringen till kommissionens slutsats, enligt vilken det omtvistade stödet inte uppfyllde det krav på proportionalitet som krävs för att betraktas som ett med den gemensamma marknaden förenligt stöd. Kommissionen har under det andra förhöret understrukit att de uppgifter som fanns i företaget Schotts ytterligare synpunkter inte har beaktats. Eftersom hänvisningen till dessa i skäl 103, även om denna görs som omnämnande av en 'konkurrent' till [TGI], liksom hänvisningen till ett påstått 'aggressivt och konkurrenssnedvridande agerande' i skäl 102, vid en normal läsning kan förstås så att de avser både sagda företags kompletterande och dess ursprungliga synpunkter, skulle den nationella domstolen emellertid kunna finna att kommissionen hade varit påverkad av företaget Schotts samtliga synpunkter när den drog sina slutsatser angående den bedömda åtgärden. Detta gäller i än högre grad med beaktande av att en av frågorna som kommissionen ställde till företaget Schott gällde just den påstådda 'priskrigsstrategin' som sökanden tillämpade. [Den möjligheten finns således att förfarandet hade lett till ett annat resultat om oegentligheten inte förelegat.]

87 Det måste således slås fast att den av [TGI] framlagda tredje grunden likaledes är allvarlig till sin karaktär.

88 Med beaktande av det ovan anförda verkar de av [TGI] framlagda faktiska och rättsliga grunderna vara relevanta och i vart fall inte helt ogrundade (beslut av domstolens ordförande av den 19 juli 1995 i mål

C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 26, och [beslut av förstainstansrättens ordförande av den 8 december 2000 i mål T-237/99 R,] BP Nederland m.fl. mot kommissionen, [REG 2000, s. II-3849,] punkt 37). Under dessa förhållanden kan inte denna ansökan avslås i avsaknad av *fumus boni juris* och det skall således prövas om den uppfyller kravet på skyndsamhet."

19 Förstainstansrätten fann, i punkterna 96—109 i det överklagade beslutet att kravet på skyndsamhet var uppfyllt, eftersom TGI enligt förstainstansrättens uppfattning visat att en omedelbar verkställighet av det omtvistade beslutet med tillräckligt stor sannolikhet inom kort, om inte omedelbart, skulle leda till att dess existens äventyrades.

20 Avseende intresseavvägningen konstaterade förstainstansrätten följande:

"113 Förstainstansrätten påminner först om att det föreskrivs i artikel 88.2 första stycket EG att kommissionen, om den finner att ett stöd som lämnas av en stat eller med statliga medel inte är förenligt med den gemensamma marknaden, skall besluta om att staten i fråga skall upphäva eller ändra dessa stödåtgärder inom den tidsfrist som kommissionen fastställer. Härav följer att det allmänna intresset är av särskild betydelse, för vilket kommissionen fullgör de uppgifter som åläggs den genom artikel 88.2 EG och artikel 7 i förordning nr 659/1999 i syfte att väsentligen säkerställa att den gemensamma marknaden inte snedvrids genom statliga stöd som är skadliga för konkurrensen (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av [ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning] i utökad sammansättning [av] den 2 april 1998 i mål T-86/96 R, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfart-Unternehmen och Hapag-Lloyd mot kommissionen, REG 1998, II-641, punkt 74, och det ovannämnda beslutet i målet Gibraltars regering mot kommissionen, punkt 108). Skyldigheten för en stat att upphäva ett stöd som kommissionen har ansett som oförenligt med den gemensamma marknaden syftar till att återställa den situation som förelåg dessförinnan (domstolens dom av den 4 april 1995 i mål C-348/93, kommissionen mot Italien, REG 1995, s. I-673, punkt 26 [och av den 20 mars 1997 i mål C-24/95, Alcan Deutschland, REG 1997, s. I-1591, punkt 23]).

114 I ett interimistiskt förfarande avseende uppskov med verkställigheten av den skyldighet som åläggs av kommissionen att betala tillbaka ett stöd som den har förklarat vara oförenligt med den gemensamma marknaden skall följaktligen gemenskapsintresset normalt, om inte nästan alltid, ha företräde framför stödmottagarens intresse av att undvika verkställigheten av skyldigheten att betala tillbaka det innan den dom meddelats som skall avkunnas i huvudsaken.

115 Det kan emellertid inte uteslutas att mottagaren av ett sådant stöd kan erhålla interimistiska åtgärder i den mån kraven på *fumus boni juris* och skyndsamhet såsom i föreliggande mål är uppfyllda. Att besluta annorledes skulle riskera att göra det i praktiken omöjligt att använda sig av den möjlighet som erbjuds genom artiklarna 242 EG och 243 EG, såsom föreskrivs i artikel 14.3 i förordning nr 659/1999 att erhålla ett effektivt interimistiskt rättsligt skydd även i mål rörande statligt stöd. Förstainstansrätten erinrar i detta hänseende om att ett sådant skydd utgör en allmän rättsprincip som ligger till grund för författningstraditioner som är gemensamma för medlemsstaterna ([domstolens] dom [av den 15 maj 1986 i mål 222/84], Johnston, [REG 1986, s. 1651,] punkt 18, och förstainstansrättens beslut av den 11 januari 2002 i mål T-77/01, Diputacíon Foral de Alava m.fl. mot kommissionen, REG 2002, [s. II-81,] punkt 35). En sådan princip anges även i artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen till skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och i artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

116 Det skall således undersökas om det finns exceptionella omständigheter i förevarande mål som skulle kunna motivera att ifrågavarande intressen till förmån för beviljande av interimistiska åtgärder överväger.

117 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att det omtvistade stödet, i och med att det inte uppgår till mer än 4 miljoner DEM (2 045 167 [euro]), motsvarar mindre än 6 procent av det totala stöd på 67 425 000

DEM (34 473 855 euro) som tilldelats [TGI] inom ramen för asset-deal 1 och asset-deal 2. Vidare har kommissionen inte bestridit att de flesta av de övriga stöden är förenliga med diverse befintliga stödordningar (skäl 56—65 i det omtvistade beslutet). Det är inte förrän från och med beviljandet av denna betalningsbefrielse år 1998 som [TGI] effektivt satte i gång med sin affärsverksamhet. Det är därför sannolikt orealistiskt att i förevarande mål tänka sig att ett omedelbart återkrav av det omtvistade stödet skulle kunna återskapa en specifik konkurrenssituation som existerade tidigare på ifrågavarande glasmarknad eller glasmarknader (det nämns inte någon precis marknad i skäl 35 och 36 i det omtvistade beslutet). Ett sådant återkrav skulle lätt kunna, i likhet med vad [TGI] har gjort gällande, inte annat än förstärka företaget Schotts dominerande ställning, ett företag som utgör sökandens främsta konkurrent inom gemenskapen och det enda som uttalade sig under det formella granskningsförfarandet. Detta företag, vars dominerande ställning inte har förnekats av kommissionen, har en betydligt högre omsättning än sökanden. Det är således uteslutet att denna konkurrent kan lida betydande skada till följd av beviljandet av interimistiska åtgärder i detta mål. För övrigt har företaget Schott också etablerat sig i delstaten Thüringen.

118 Följaktligen föreligger det exceptionella och i hög grad specifika omständigheter i detta mål som väger över till förmån för beviljandet av interimistiska åtgärder.

119 Med hänsyn till gemenskapsintresset av att statliga stöd, inklusive dem som rör omstrukturering och som i första hand ges till företag i ekonomiska svårigheter, återkrävs på ett effektivt sätt, kan det emellertid inte vara motiverat att bevilja ett fullständigt uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet till dess domen avkunnats i huvudsaken.

120 I gengäld är det motiverat att bevilja begränsade interimistiska åtgärder i detta mycket speciella mål, vilka på ett adekvat sätt skulle svara mot behovet att säkerställa ett effektivt interimistiskt rättsligt skydd."

21 Uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet beviljades under dessa omständigheter fram till den 17 februari 2003, och åtföljdes av de villkor som anges i punkt 2 i den bindande delen av det omtvistade beslutet.

Överklagandet

22 Klaganden har till stöd för sitt överklagande åberopat tre grunder som avser felaktig rättstillämpning, såtillvida att det överklagade beslutet skulle vara felaktigt avseende möjligheten att uppta ansökan om uppskov till sakprövning, avseende bedömningen av *fumus boni juris* och avseende intresseavvägningen.

Den första grunden

Parternas argument

23 Enligt den första grunden för överklagandet gjorde sig förstainstansrätten skyldig till felaktig rättstillämpning då den fann att TGI:s ansökan kunde upptas till sakprövning och således ansåg sig vara behörig.

24 Kommissionen har med hänvisning till beslut av den 6 februari 1986 i mål 310/85 R, Deufil mot kommissionen (REG 1986, s. 537), punkt 22, och av den 15 juni 1987 i mål 142/87 R, Belgien mot kommissionen (REG 1987, s. 2589), punkt 26, hävdat att TGI först skulle ha väckt talan vid en nationell domstol för att därigenom undvika eventuell skada. I dessa två beslut avvisades ansökningarna om uppskov, eftersom sökandena inte hade utnyttjat de nationella

rättsmedlen först. I det överklagade beslutet medgavs i sak att två rättsmedel kan utnyttjas samtidigt, det ena vid gemenskapsdomstol och det andra vid nationell domstol. I beslutet åsidosattes därmed principen att flerfaldigande av behörigheten att avgöra en och samma rättsfråga skall undvikas.

25 Enligt kommissionen har företaget först sedan de nationella rättsmedlen tömts ut grund för att åberopa vid gemenskapsdomstol att ett uppskov är nödvändigt och brådskande.

26 Denna uppfattning har enligt kommissionen fördelen att det berörda företaget därigenom kan göra ytterligare invändningar vid den nationella domstolen, såsom invändningar avseende oegentligheter i det nationella återkravsförfarandet eller invändningar grundade på berättigade förväntningar eller rättssäkerhet.

27 I punkt 55 i det överklagade beslutet nämner förstainstansrätten artikel 14.3 i förordning nr 659/1999. Denna bestämmelse riktas främst till medlemsstaterna som inte kan ansöka om uppskov någon annanstans än vid gemenskapsdomstolarna.

28 I sitt skriftliga yttrande har TGI hävdat att kompetensfördelningen mellan de nationella domstolarna och gemenskapsdomstolarna skulle störas om kommissionens synsätt skulle godtas. Enligt denna kompetensfördelning är endast gemenskapsdomstolarna behöriga att bedöma huruvida kommissionens beslut är lagenliga och att bevilja uppskov med verkställigheten av dessa.

29 TGI har tillagt att det i förevarande fall inte finns någon nationell exekutionstitel som kan överklagas vid nationell domstol och att det inte kan krävas av TGI att

detta inväntar en sådan handling för att överklaga den vid en nationell domstol, samtidigt som TGI enligt den rättspraxis som framgår av det ovannämnda målet TWD Textilwerke Deggendorf måste begära vid en gemenskapsdomstol att det omtvistade beslutet ogiltigförklaras.

Bedömning

30 Det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grunden.

31 I motsats till vad kommissionen har hävdat i punkt 16 i överklagandet, avvisades inte den ansökan om uppskov som framställdes i det ovannämnda målet Deufil mot kommissionen. Den ansökan prövades i sak och domstolen fann att sökanden inte hade visat att villkoret om allvarlig och irreparabel skada var uppfyllt. Detsamma var fallet i det ovannämnda målet Belgien mot kommissionen. I det sistnämnda målet var det däremot inte stödmottagaren utan den medlemsstat som beviljat stödet som inkom med ansökan.

32 I övrigt skall det erinras om att det enda villkoret för att en ansökan om uppskov med verkställigheten av en rättsakt som har utfärdats av en institution skall kunna prövas, enligt artikel 104.1 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, är att sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid rätten.

33 Kommissionens argument, vilka grundats på en lämplighetsavvägning avseende olika förfarandens inbördes effektivitet, medför inte att den allmänna regel som anges i föregående punkt skall ändras avseende området för kontroll av statligt

stöd och, i det enskilda fallet avseende ett företag som har väckt talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut om att ett stöd som är oförenligt skall återkrävas, inte att detta företag skall förvägras ett interimistiskt rättsligt skydd vid gemenskapsdomstolen.

34 Det framstår inte som nödvändigt att ytterligare granska kommissionens bedömning med avseende på artikel 14.3 i förordning nr 659/1999, vilken nämns i punkt 27 i förevarande beslut.

35 Förstainstansrättens bedömning i punkt 55 i det överklagade beslutet, med avseende på denna bestämmelse, var nämligen överflödig i det resonemang rätten har följt för att komma fram till att ansökan om uppskov kunde prövas i sak.

36 Förstainstansrätten hade således fog för att ta upp ansökan om uppskov till sakprövning.

Den andra grunden

Parternas argument

37 I den andra grunden har kommissionen hävdat att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid bedömningen av *fumus boni juris*.

38 Kommissionen har inledningsvis anfört att logiken i det överklagade beslutet förutsätter att det, eftersom det är fråga om ett omstruktureringsstöd som på grund av sin natur beviljas för att undgå en insolvensfara, alltid finns krav på skyndsamhet och att, i de fall då det i ett beslut krävs att ett sådant stöd skall återbetalas, uppskov med verkställigheten av detta beslut således alltid måste beviljas utan en djupare granskning, vilket därmed artificiellt säkerställer att det berörda företaget kan fortsätta att existera. För att säkerställa lika konkurrensvillkor är det i stället lämpligt att, under förfarandet avseende uppskov med verkställigheten av ett beslut om betalning av omstruktureringsstöd, tillämpa särskilt stränga kriterier för att bedöma om *fumus boni juris* föreligger, eftersom uppskov endast skall medges i undantagsfall.

39 Enligt kommissionen framgår det emellertid av det överklagade beslutet att förstainstansrätten inte tillämpade detta restriktiva synsätt vid sin bedömning av huruvida *fumus boni juris* förelåg.

40 Enligt den första grunden avseende *fumus boni juris* som sökanden åberopade vid förstainstansrätten och avseende vilken rätten fann att argumentationen inte kunde bortses ifrån vid första påseendet, utgjorde betalningsbefrielsen inte ett stöd utan en kompensation för det brutna löfte att få del av en godkänd stödordning som TGI fått.

41 Kommissionen har i detta avseende ifrågasatt det överklagade beslutet och framfört ett antal argument.

42 För det första skulle TGI:s grund förutsätta att en medlemsstat kan undgå stödreglerna om den i ett civilrättsligt avtal om företagsförsäljning utlovar stöd som delvis är olagligt och uppenbart oförenligt med den gemensamma mark-

naden. Om stödet senare inte utbetalades, skulle stödmottagaren nämligen kunna åberopa att ett väsentligt avtalsvillkor bortfallit för att därigenom kunna ställa anspråk på något som inte längre skulle vara stöd utan ha karaktären av ett civilrättsligt skadestånd.

43 Vidare har förbundsrepubliken Tyskland aldrig under det administrativa förfarandet framfört denna förklaring som grund för betalningsbefrielsen.

44 TGI har för övrigt inte framlagt någon bevisning för ett sådant löfte.

45 Kommissionen anser slutligen att förstainstansrätten inte hade rätt att klandra kommissionen för bristande motivering av denna fråga i det omtvistade beslutet, på det sätt som skett i punkt 75 i det överklagade beslutet, eftersom TGI inte gjort en sådan invändning i sin ansökan. Motiveringen av det omtvistade beslutet är i vart fall tillräcklig, eftersom den berörda medlemsstaten inte väckte denna fråga under det administrativa förfarandet, och TGI, om detta berört frågan, inte framlagt någon bevisning till stöd för sitt påstående.

46 Enligt den tredje grunden avseende *fumus boni juris* som TGI åberopade i förstainstansrätten hade dettas rätt till ett opartiskt förfarande åsidosatts, eftersom kommissionen avstått från att kontakta TGI direkt under det formella granskningsförfarandet och i stället ställt frågor till ett konkurrerande företag som besvarat dem. TGI ansåg att det borde ha fått yttra sig avseende de viktigaste av de frågor som uppkom under det formella granskningsförfarandet.

47 Kommissionen har påpekat att, som framgår av punkterna 80—87 i det överklagade beslutet, förstainstansrätten åtminstone vid ett första påseende fann att kommissionen, genom att inte vidarebefordra konkurrentens yttranden till TGI, hade förfarit oegentligt och att det var möjligt att det formella granskningsförfarandet hade lett till ett annat resultat om oegentligheten inte förelegat.

48 Kommissionen har härvid hävdat att den under förfarandet i förstainstansrätten angav att den inte hade grundat det omtvistade beslutet på konkurrentens yttrande.

49 Kommissionen anser vidare särskilt att punkterna 85 och 86 i det överklagade beslutet innebär felaktig rättstillämpning, eftersom dessa punkter grundats på en påstådd förpliktelse för kommissionen att under det formella granskningsförfarandet vidarebefordra de yttranden kommissionen fått från en konkurrent till stödmottagaren till denne stödmottagare för yttrande.

50 Enligt kommissionen hade TGI, som hade yttrat sig under det formella granskningsförfarandet, ingen annan rättighet, vare sig enligt någon påstådd förpliktelse att inte diskriminera någon av de berörda parterna eller på grundval av artikel 41.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna eller genom analog tillämpning av principerna i det ovannämnda målet Max.mobil mot kommissionen.

51 I sitt skriftliga yttrande över den andra grunden för talan har TGI först och främst bestritt att särskilt stränga kriterier skulle vara nödvändiga för att bedöma om *fumus boni juris* föreligger i ett fall som det föreliggande.

52 Den allmänna ståndpunkt som kommissionen har förespråkat skulle göra ett interimistiskt rättsligt skydd i praktiken omöjligt eller orimligt svårt, vilket skulle strida mot principen om det rättsliga skyddets effektivitet.

53 TGI har även avvisat kommissionens kritik av hur frågan om *fumus boni juris* behandlats i det överklagade beslutet. Avseende den första grunden som TGI åberopade avseende *fumus boni juris* i förstainstansrätten anser TGI i huvudsak att kommissionen har begränsat sig till att upprepa de argument den framlade i förstainstansrätten, vilket medför att överklagandet inte kan prövas på denna del av den andra grunden. Beträffande bedömningen av den tredje grunden avseende *fumus boni juris* som TGI åberopade i förstainstansrätten och som avsåg kommissionens felaktiga förfarande, har TGI hävdat att kommissionen, genom att bestrida att den var förpliktad att vidarebefordra yttranden till TGI, i strid med artikel 113.2 i domstolens rättegångsregler, försöker att ändra tvistens föremål vid förstainstansrätten, eftersom kommissionen vid förstainstansrätten medgav att den hade förfarit felaktigt.

Bedömning

54 Kommissionens inledande argumentation skall bedömas först. Enligt denna finns det alltid krav på skyndsamhet när det är fråga om beslut om att omstrukturering sstöd skall återkrävas, på grund av stödmottagarens solvensproblem. Därför skall särskilt stränga kriterier tillämpas för att bedöma om *fumus boni juris* föreligger.

55 Denna argumentation kan inte godtas i så allmänt hållna och absoluta ordalag som dem som kommissionen har valt.

56 Ett företags eventuella insolvensproblem innebär inte nödvändigtvis att kravet på skyndsamhet är uppfyllt. Vid undersökningen av ett företags ekonomiska livskraft kan bedömningen av dettas faktiska situation ske bland annat med hänsyn till det som utmärker den koncern som företaget tillhör genom sina aktieägare (beslut av den 15 april 1998 i mål C-43/98 P(R), Camar mot kommissionen och rådet, REG 1998, s. I-1815, punkt 36). Detta kan få till följd att domstolen i det interimistiska förfarandet bedömer situationen så att kravet på skyndsamhet inte är uppfyllt trots att det kan förutses att företaget kommer att bli insolvent.

57 Det skall i övrigt konstateras att företag vid åtskilliga tillfällen inte har kunnat styrka att det föreligger ett krav på skyndsamhet till stöd för ansökan om uppskov med verkställigheten av beslut om återkrav av statligt stöd, inbegripet omstruktureringsstöd (se beslut i det ovannämnda målet BP Nederland m.fl. mot kommissionen, av den 2 augusti 2001 i mål T-111/01 R, Saxonia Edelmetalle mot kommissionen, REG 2001, s. II-2335, och av den 12 juni 2002 i mål T-91/02 R, Klausner Nordic Timber mot kommissionen, inte publicerat i rättsfallssamlingen).

58 Även om det är riktigt att uppskov med verkställigheten av ett beslut om återkrav av ett oförenligt stöd kan förlänga detta stöds negativa inverkan på konkurrensen, är det inte desto mindre också så att omedelbar verkställighet av ett sådant beslut normalt har en oåterkallelig inverkan på det företag som mottagit stödet, utan att det *a priori* kan uteslutas att det slutligen befinns lagligt att vidmakthålla stödet, på grund av de eventuella fel som ett sådant beslut kan vara behäftat med.

59 Kommissionens synsätt kan således inte godtas på det sätt det framställts, eftersom det interimistiska rättsliga skyddet skulle kunna inskränkas i allt för hög grad och eftersom det omfattande utrymme för skönsmässig bedömning som förstainstansrätten måste ha för att utöva sina befogenheter skulle begränsas (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 11 april 2002 i mål C-481/01 P(R), NDC Health mot IMS Health och kommissionen, REG 2002, s. I-3401, punkt 58).

60 Denna slutsats gör sig ännu mer gällande i förevarande fall, eftersom TGI har bestritt att betalningsbefrielsen skall anses utgöra omstruktureringsstöd. Enligt vad TGI uttryckt utgör detta inte ens ett stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Vid dessa förhållanden kan inte en premiss som utgör kärnan i bedömningen av *fumus boni juris*, nämligen förefintligheten av ett omstruktureringsstöd, vara avgörande för hur djupgående förstainstansrättens prövning av *fumus boni juris* skall vara.

61 De angelägenheter som kommissionen uttryckt omsorg om är snarare av relevans vid intresseavvägningen, inklusive intresset av en sund konkurrens, än vid bedömningen av *fumus boni juris*.

62 Eftersom kommissionens inledande argumentation inte godtas, skall en prövning göras av grunderna för kommissionens invändningar mot förstainstansrättens bedömning av TGI:s första och tredje grund för att fastställa *fumus boni juris* i förfarandet vid förstainstansrätten.

63 Vad först avser den del av det överklagade beslutet som avser den ovannämnda första grunden, enligt vilken betalningsbefrielsen inte utgör ett stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG (punkterna 74—79 i det överklagade beslutet), skall det konstateras att överklagandet huvudsakligen ägnas åt att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna och dess bevisvärdering.

64 Efter en prövning av handlingarna i målet, inklusive det omtvistade beslutet och motiveringen för detta, har förstainstansrätten kommit fram till en preliminär bedömning avseende huruvida delstaten Thüringen hade avgivit ett löfte (punkt 75 i det överklagade beslutet) och till att detta löfte kunde ha omfattats

av en godkänd stödordning (punkt 77 i det överklagade beslutet). Utifrån denna bedömning slöt sig förstainstansrätten till att TGI:s argument avseende dess första grund angående *fumus boni juris*, trots kommissionens anmärkningar inte kunde bortses ifrån vid första påseendet.

65 Denna bedömning kan inte ifrågasättas vid ett överklagande.

66 Enligt artikel 225 EG och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen får ett överklagande endast avse rättsfrågor. Det kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten. Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa de relevanta faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda uppgifterna om de omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter.

67 Domstolen är i princip inte heller behörig att bedöma den bevisning som förstainstansrätten godtog till stöd för fastställelsen av de faktiska omständigheterna eller för bedömningen av dessa. När de allmänna rättsgrundsatser och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det endast förstainstansrätten som skall bedöma vilket värde som uppgifterna i målet skall tillmätas (beslut av den 25 juni 1998 i mål C-159/98 P(R), Nederländska Antillerna mot rådet, REG 1998, s. I-4147, punkt 68).

68 I kommissionens argument att betalningsbefrielsen utgör ett stöd på samma sätt som den åtgärd som den ersatt, oaktat att betalningsbefrielsen ersatt den uteblivna utbetalningen av ett tidigare utlovat stöd, beaktas inte att TGI påstått att det stöd som inledningsvis utlovats omfattades av en godkänd stödordning. Förstainstansrätten har inte bortsett från detta påstående.

69 I den del överklagandet kan prövas på den andra grunden, i vad denna avser punkterna 74—79 i det överklagade beslutet, skall det således lämnas utan bifall.

70 Vad därefter gäller den del av det överklagade beslutet som avser den tredje grunden som åberopats av TGI i förstainstansrätten för att fastställa *fumus boni juris* och som hänför sig till att TGI:s rätt till ett opartiskt förfarande åsidosatts (punkterna 80—87 i det överklagade beslutet), har kommissionen hävdat att förstainstansrätten saknade fog för att dels ålägga kommissionen att till stödmottagaren vidarebefordra de yttranden kommissionen fått från en konkurrent under det formella granskningsförfarandet, dels finna att det förhållandet att dessa yttranden inte vidarebefordrades i förevarande fall påverkade det slutliga beslutet.

71 TGI:s argument att denna grund för överklagandet utgör en ny och således för sent inkommen grund kan inte godtas. Även om kommissionen medgav inför förstainstansrätten att den borde ha meddelat dessa upplysningar till den tyska regeringen, framgår det av handlingarna i målet vid förstainstansrätten att kommissionen, åtminstone indirekt, bestritt förpliktelsen att meddela det stödmottagande företaget.

72 Överklagandet kan således prövas i sak, i den mån detta avser punkterna 80—87 i det överklagade beslutet.

73 Det skall i sak inledningsvis konstateras att den grund som kommissionen åberopat hänför sig till en delvis felaktig läsning av det överklagade beslutet, eftersom kommissionen förefaller ha utgått ifrån att förstainstansrätten ålade den

en förpliktelse att till förmånstagaren för stödet vidarebefordra en konkurrents yttranden under det formella granskningsförfarandet, för att stödmottagaren skulle yttra sig över detta.

74 Som framgår av punkt 85 i det överklagade beslutet omfattar den förpliktelse att vidarebefordra som enligt förstainstansrätten åvilar kommissionen emellertid enbart de "specifika" yttranden "som kommissionen uttryckligen begärt av en konkurrent till följd av synpunkter som ursprungligen ingetts av stödmottagaren".

75 Den av kommissionen åberopade grunden skall således förstås så att den avser ett bestridande av en förpliktelse som begränsas på detta sätt.

76 Det skall härvid konstateras att den ifrågavarande processuella förpliktelsen som enligt förstainstansrättens interimistiska bedömning i punkt 85 i det överklagade beslutet åligger kommissionen, även om den begränsas på detta sätt, saknar stöd i både förordning nr 659/1999 och i domstolens rättspraxis.

77 Även om den av kommissionen åberopade grunden skulle vara befogad i detta avseende, kan den inte leda till att förstainstansrättens slutsats ifrågasätts avseende *fumus boni juris* i punkt 88 i det överklagade beslutet.

78 Såsom har fastställts i punkterna 63—69 i detta beslut, har kommissionen inte förmått att kullkasta förstainstansrättens bedömning beträffande *fumus boni juris* i samband med den första grunden som TGI åberopade i förstainstansrätten.

79 Vid dessa förhållanden skall konstateras att överklagandet inte kan bifallas på den andra grunden utan att det finns anledning att närmare pröva huruvida kommissionens argument är välgrundade.

Den tredje grunden

Parternas argument

80 I sin tredje grund har kommissionen förklarat att den inte delar förstainstansrättens bedömning att det förelåg "exceptionella och i hög grad specifika omständigheter" som kunde motivera en avvägning mellan de ifrågavarande intressena till förmån för att bevilja uppskov och har hävdat att det är fråga om felaktig rättstillämpning.

81 Kommissionen anser att de exceptionella och i hög grad specifika omständigheter som skulle kunna utgöra underlag för att i undantagsfall bevilja ett interimistiskt rättsligt skydd enbart kan vara de omständigheter som kan beaktas under förfarandet för godkännande av stöd, vilket inte är förhållandet i förevarande fall. Kommissionen anser vidare att det är oriktigt att utgå från den omständigheten att det stöd som skall återbetalas endast utgör en del av hela det beviljade stödet.

Bedömning

82 Det framgår omedelbart att framgång inte kan nås med denna grund, eftersom det är själva bedömningen i förstainstansrätten som härigenom direkt ifrågasätts. Detta kan inte godtas i ett överklagande (se punkterna 66 och 67 i förevarande beslut).

83 Det framgår av det överklagade beslutet att det är mot bakgrund av enskildheterna i förevarande fall och genom att stödja sig på faktorer som i övrigt framstår som relevanta, som förstainstansrätten har funnit att det är fråga om exceptionella och i hög grad specifika omständigheter.

84 Kommissionen har i sitt överklagande dessutom begränsat sig till att ange de påståenden som återges i punkt 81 i detta beslut, utan att utveckla dessa ytterligare.

85 Överklagandet kan således inte prövas på den tredje grunden.

86 Av det ovan anförda följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

87 Eftersom kommissionen är den tappande parten i sitt överklagande skall den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 18 oktober 2002

R. Grass

Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias

Ordförande